

Metamorfóza šťastia

Prešla si mesiacmi plnými strastiplných nálad. Každodenne vstávala bez energie s nepríjemnou úzkosťou zvierajúcou jej krehké srdce. Nevedela nájsť silu, ba ani motiváciu sa ráno zodvihnúť z postele. Svet navôkol jej pripadal nereálny. Už len obmedzený počet vecí jej dokázal vniešť do tela radosť. Topila sa v tom. Nebavilo ju to. Bola z toho otrávená, no nevedela, čo by jej mohlo priniesť úľavu. Chcela sa smiať. Pocítiť to dôverne známe teplo, čo sa vám rozlieva telom, keď ste šťastný. Užívať si života tak, ako zvykla v minulosti.

Jedného dňa prišla zmena. Niečo sa v nej udialo. Predpokladala, že konečne zabrali jej nekonečné pokusy pocítiť slastnú pachuť šťastia. Akoby jej spred očí spadla opona a ona po dlhej dobe mohla opäť zreteľne vidieť. Všetky tie vyblednuté farby znovu nadobudli sýte odtiene a všetko nabralo radostný podtón.

Rýchlo vybehla z domu a v tom zhone si ani neuvedomila, že sa neobula. Netrápilo ju to. Totiž, keď si to všimla, už sa dávno nachádzala tam, kde sa plánovala, čo najurgentnejšie dostať. Do prírody. Jej najobľúbenejšie miesto na svete, na ktoré počas všetkých tých mesiacov úplne zanevrela. Vdychovala čerstvý vzduch, doslova ho hltala. Neustále sa rozhliadala dookola a bola omámená spleťosťou farieb hrajúcimi pred jej očami. Až sa jej z toho zatočila hlava. Sadla si pri strom, chrptom sa oprela o jeho mohutný kmeň, zatvorila oči a pokojne načúvala harmonickým zvukom prírody. Po dlhej dobe pocítila milované súznenie s prírodou, ktoré jej tak úporne chýbalo. Vyplnilo veľkú časť prázdnoty, čo sa jej v srdci rozšírila ako mor, no ona nabrala odhodlanie ju zaplniť.

Po návrate domov sa vybrala za rodinou. Vrhla sa im okolo krku a každému sa osobne ospravedlnila. Uvedomovala si, že im výsledkom vlastného utrpenia spôsobovala bolesť a trápenie. Už vtedy ju to mrzelo, no po úniku z pazúrov bolesti, ktoré v nej boli celú tú dobu zaryté a nechceli ju pustiť, pociťovala ľútosť dvojnásobne.

Následne prepáč vyslovila aj pred svojimi kamarátmi, ktorých veľmi zanedbávala. Nevedela pochopiť prečo pri nej stále stáli a prosto ju neopustili v momente, keď to s ňou začalo ísť dolu kopcom. Cez nepochopenie im však bola nevýhradne vďačná. Tak ako jej rodina, ospravedlnenie prijali bez akýkoľvek problémov. Zahrnuli ju láskou, tak ako dovtedy, no ona ju až teraz prestala brať ako banalitu. Rozhodne mala na veci racionálnejší pohľad.

Vrátila sa k vykonávaniu všetkých svojich obľúbených aktivít. Už sa jej nehnusili, práveže k nim opätovne pocítila lásku. Tentokrát omnoho intenzívnejšiu. Každú

maličkosť si začala viac vážiť a naučila sa, ako z nich čerpať radosť, pretože si uvedomila, aké je všetko prchavé.

Už viac netrávila čas zavretá vo svojej izbe so spustenými roletami. Objavovala nové veci, záľuby, trávila čas s priateľmi, venovala sa rodine a každý víkend si vyhradila čas, ktorý trávila sama so sebou v prírode. Naučila sa mať rada čas osamote, pretože ju už neťažili znepokojujúce myšlienky. Hlavu mala čistú, plnú kreatívnych nápadov, ktoré pomaly realizovala.

Strom, pod ktorým sedela v ten oný deň, keď sa jej podarilo vymaniť zo spárov smútku sa stal jej najmilším miestom. Ako tam raz sedela a kreslila skice prírody, uvedomila si, aký veľký pokrok má za sebou a pocítila nutkanie. Identifikovala ho. Bolo to klopanie úsmevu na dvere. Tlačil sa jej na pery a ona sa mu poddala. Spokojne sa usmiala. Bola šťastná. Chvatne ten moment zvečnila na papier. Doteraz jej visí zavesený na stene ako pripomienka toho, že každý boj sa oplatí dohrať dokonca.